

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileæ, [1619]

De domo

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1433](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1433)

R Mandragoræ] De Mandragora multa annotauimus in Timæ, & Demosthenis encomio. S Multos legibus esse & oculos.] Idem refertur de Mercede seruientibus, ubi plura annotauimus. Per exploratores enim obseruentibus, ubi plura dicat faciat ve. Vide etiam Erasmus nostrum in Declamatione, qua Lucianica respondet. T Si Bassus.] Amplificatio ab exemplo. V Leonina pelle.] Mos tegendi se pellibus, anti quis fuit, vnde dicitur Hercules, caprina lous. Verum vs leonina Herculem non facit, ita nec cuculla monachum. X Sed fieri.] Obiurgatio seria. Y Non facile cessat canis.] Proverbium de mala consuetudine, à qua quis deinde non facile auelli potest. Magna enim vis est assuetudinis in primis annis, nec facile quis contra eam agere solet, aut potest. Z Doctus es, sapiens es.] Ironia, & Ego verò perquam.] Interrogatio distributa. ß Aut spreus.] Alia obiurgatio ab inuiti y Quòd si omnino.] Epitropeironica. A Non sum nescius.] Epilogus iuxta adagionem, Aethiopem lauare conor. Qui quid enim nauium est, id haud facile mutatur. Circa autem Nilii & Oceani oram Aethiopes habitant, quos Solis vicinia vsque ad nigri coloris speciem ita exurit, vt nulla abluantur aqua, neque vllaratione candescant. Extat de hac re Lucianus epigramma. e An verò.] Obiurgatio à spe inuiti insitiae. z Et tu alij quidem.] Claudit suo more, [celebri & scio dicto, sicut ferè omnes sermonum suorum particulas solent. Canis enim in præsepi suis stabulis cubans, in eos dicitur, qui nec ipsi fruuntur re quæpiam, neque veli quos sinunt vii. Viuitur eadem in Timone, ubi plura annotauimus. Ad similem insaniam pertinent illi versus Horatii in 2. Sermonum:

Si quis emat cytharas, emptas cõportet in vnum, &c.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. DE DOMO.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

Obligua quædam domus laudatio est, cuius & situm & structuram, & tecti cæterarumque partium

D d d orna-

ornamenta, postremò etiam parietum picturas describit, additis passim amplificandi gratia etiam similitudinibus quibusdam. Atque hæc omnia sub disputationis seu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine domus, utrum ea videlicet ad inuicendum & iuuandum oratorem in ea dicentem plus proficit, an noceat, disputatur. Cuius quidem affirmatiua pars priore loco tractatur, ab effectu & potestate pulchritudinis comprobata: additis & exemplis & similitudinibus eodem pertinentibus. Altera autem, ac negatiua, per prosopopœiam subiungitur. Pingitur enim alia quædam alterius oratio superiorem refellere, & similitudines, & quæ de vi pulchritudinis à superiore afferuntur, per inuersionem confutare, ipsa autem in suam sententiam ab alijs elegantiae ac pulchritudinis effectibus, præterea & Herodoti testimonio, & ipsorum auditorum exemplo, confirmare. Ac in priore quidem parte situs domus & testæ, cæterarumque partium elegantia depingitur: in posteriore verò parietum picturæ describuntur, ut ex ea quoque renouitas ac gratia quædam scripto accedat.

ITA Ανίξαν.

ἄφ' ὧν ἐπιθύ-

μισησθ' ἐν τῷ

Κύδνω λούσα-

σθαι, καλόν τε καὶ διὰ τὸν
 ποταμὸν ἰδῶν, καὶ ἀσφαλῶς
 βαθῶν, καὶ πελαγῶς ὄξυς, καὶ
 νίξας δι' ἡλιῶν, καὶ θέρος ἄρα
 ψυχρόν, ὡς καὶ ἐπὶ προδύλα-

RCO^a Ale

xander qui-

dè expetiuit

in Cydno la-

uari, cum pulchrum adeò
 & perspicuum fluiuium eum
 conspicatur esset, deinde &
 tuò profundum, & leniter
 cōcitātū, & aestatis tempore
 gelidum: adeò etiam, visi-
 iam antea manifestum eum
 morbum quo postea ex illo aegrotate cepit, præiudisset, nō fa-
 cile ab

ἀμουσία, τῶν ἰδίῳ αὐτῶν
 ἀπαξιοῦ, καὶ τῶν κακίστων
 ἀποξυνοῦ, καὶ μὴ συνίκαυ,
 ὡς οὐκ ἂν αὐτὸ περιτὰ θεάμα-
 τα νόμῳ ἰδιώταις τε καὶ φι-
 σωδινύμοις ἀνθρώποις ἀδ-
 νὰ τοῖς μὲν ἀπόχευ τὸ νοῖ-
 νόν τοῦτο ἰδίῳ μόνον, καὶ
 περιβλεῖσθαι, καὶ τὰ ὀφθαλμῶ
 περιεργηθῆν, καὶ πρὸς τὴν
 ὀροφὴν ἀνακῶσαι, καὶ τὴν
 χῆρα ἰπισθεῖσαι, καὶ καθ' ἡ-
 συχίαν ἰδοῦναι, δεῖ τοῦ μὴ
 ἂν διωθῆναι ἄξιόν τι τῶν
 βλεπομένων ἀπῆν. ὅτις δε-
 μῖτὰ παθεῖας ὄρε τὰ κατὰ,
 οὐκ ἂν οἶμα, ἀγαπίσων, ὅ-
 ψι μόνη καρπώσασιν ὅ τὸ
 τερπνόν. οὐδ' ἂν ἰπομῶναι
 ἄφωσθαι θεατὴς τοῦ λάμπους
 γηῖσθαι, παράστασις δέ, ὡς
 οἶόν τι ἢ ἰνδιαφίξω, καὶ λό-
 γω ἀμείψασθαι τὴν θεῶν. ἢ
 δὲ ἀμοιῶν, ὅτι ἔσαν ὅ τὸ οἶ-
 νον μόνον (τὸ δὲ μὲν ἴσως
 ἰκάνω τῷ νοσητῶν μαρκαίῳ
 ἔπειτα, τὴν Μυθολογίαν
 ὑπερῆν.

sum cerie & barbarum
 quiddam, suavissimis rebus
 se ipsum velut indignū ab-
 stinere, & à pulcherrimis
 velut exulem relegare, neq̃
 intelligere quòd non eadem
 circa spectacula lex posita
 sit idiotis siue indoctis, & e-
 ruditis viris: sed illis quidem
 sufficit commune hoc, vide-
 re solum, & circumspicere,
 atque oculos circumferre,
 ac sursum versus tectum
 spectare, manumq̃ attolle-
 re, & cum silentio volupta-
 tē capere, prae metu ne quid
 non satis dignum ijs qua spe-
 ctantur, dicendo proferat.
 At qui cum eruditione siue
 iudicio aliquo spectat ea
 quae pulchra sunt, ille haud
 quaquam, puto, contentus
 erit visu tantum, id quod des-
 lectabile est, decerpere, aut
 mutus spectator pulchritu-
 dinis esse: sed enitetur, quos
 ad fieri potest, & immora-
 ri in eo, & oratione cōpensa-
 re visum. Ceterum compen-
 satio ea, nō laus modò domus (nam hoc quidē fortassis ado-
 lescentem illum insulare decebat, & enclai videlicet domum
 cum

περιεπιπλήθει, καὶ πρὸς
 τὴν οὐρανὸν καλὰ, τὸν ἐλί-
 φαντα καὶ τὸν χρυσοῦν αὐτῆς
 ἀπαξίαν, ἅτε μυθῶν ἐν γῆ
 καλῶν τι ἄλλο ἰσραηλῶτι)
 ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπὲν ἐν αὐτῷ,
 καὶ τοὺς βελτίστους συγκαλι-
 ευντα λόγων ἐπίδειξιν ποιῶ-
 σαυ, μίρ ὅ τού ἱπᾶνυς ἢ
 τυτο γινοίτο ἄρ. καὶ τὸ
 πᾶμα ὑπεράδισον, οἶμαι,
 εἰκὼν ὁ λέξις ὅ ἐς ὑποδοξ
 χιδ λόγων ἀναπλάμιν ὅ,
 καὶ ἱπᾶνυς καὶ εὐφρημίας με-
 οὐς ἄρ, ἡρέμα καὶ αὐτὸς, ὡς
 σπρ τὰ ἄντρα, σωεπηχῶν,
 καὶ τοῖς λεγομένοις παρακο-
 λυνθῶν, καὶ παρασίτων τὰ
 τελυτῆα τῆς φωνῆς, καὶ τοῖς
 ἐσάτοις τῶν λόγων ἐμφρασ-
 αῶων, μακρῶν δὲ ὡς ἄν τις
 ἐμαθὴς ἀκροατῆς, ἡμνη-
 μονῶων τὰ ἄρμηνα, καὶ
 τὸν λεγόντα ἱπᾶνυς, καὶ ἄν-
 τιλοισιν οὐκ ἄμυσον ποιόμε-
 ν ὅ πρὸς αὐτὰ οἶόν τι πά-
 σχυσι πρὸς τὰ ἀκλήματα
 ἱ ποιμένων ἢ σκοπιᾶ ἱπᾶν-
 λῶσαι

accidit ὅ speculis pastorum

eum admiratione quadam
 spectare, ὅ cum ἢs que in
 celo pulchra sunt, ebur ὅ
 aurum ipsius comparare, ut
 qui in terris pulchrum aliud
 nihil vidisset) sed ὅ dicere
 in ea, ὅ optimis quibusque
 conuocatis, orationis spe-
 cimen exhibere, pars que-
 dam laudis hoc quoque fue-
 rit. Atque aded rem suas
 uisissimam arbutur esse, do-
 mum pulcherrimam ad su-
 scipiendas orationes ada-
 pertam, laudisque ὅ com-
 precationis plenam, paula-
 tim ipsam quoque, perinde
 ut antra, voces referentem,
 ὅ ἢs que dicuntur, respon-
 dentem, ὅ protendentem
 postrema sermonis, ὅ vlti-
 mis verborum immoran-
 tem: imò verò, quemadmo-
 dum docilis aliquis auditor
 solet, ea que dicta sunt,
 memorià repetentem, ὅ cum
 qui dicit, laudantem, ac per-
 mutationem haudquaquam
 à Musis alienam cum ipsi-
 s facientem: quale quiddam
 tibijs ὅ cantu resonantibus,
 Ddd 3 voce

ἄδσαι, τῆς φωνῆς ἰσχυροῦ-
 σης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ
 πρὸς αὐτῶν ἀναστροφῶν·
 οἱ δὲ ἰδιώται νομίζουσι παρ-
 ὁνόματι τινὰ ἔνασι τῶν ἀμειβο-
 μίαις τοὺς ἀδούτας ἢ βόων
 τας, ἐν μύσεισι περὶ τοῖς ἰσχυ-
 ροῖς λαβεικοῦσας, καὶ παλοῦ-
 σαι ἐκ τῶν περὶ τῶν ἰσχυρῶν.
 ὁ μοι γοῦν δοκεῖ ἢ σωφροσύ-
 νησιν οἶνον πολυτελεῖν ἢ τῶ
 ἀξιοῦσι γράμματα, καὶ πρὸς
 τοὺς λόγους ἐπιτελεῖσθαι, κα-
 θέει περὶ καὶ ἰσοβαμοῦσας
 τῆς θεας. σχιδὸν γὰρ ἀσπῆ-
 ρτι, εἴη τῶν ὀφθαλμῶν, ἐπὶ
 τῶν ψυχῶν καλῶν, εἴπα πρὸς
 αὐτὸ κοσμήσασιν ἐπιπέδῃ τῶν
 λόγων. ἢ ὅμοιον Ἀχιλλεῖ πι-
 σσομένη τῶν ὄψιν τῶν ὀφθαλμῶν
 ἐπιπέδῃ κατὰ τῶν φρυγῶν
 τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἰσοβαμοῦσας
 αὐτὰ παρομοῦσιν, ἰσοβαμοῦ-
 σαι καὶ ἰσοβαμοῦσας πρὸς τῶν
 τῶν ὀφθαλμῶν ἐπιτελεῖσθαι, λόγους
 δὲ σπονδῶν μὴ ἐπιτελεῖσθαι
 πρὸς κατὰ χροῖον, καὶ τοῖς
 Σωφροῦσι

voce in contrarium reper-
 cussa, atque in se ipsam re-
 uertente. Idiota autem et
 indocti putant b virginem
 quondam esse, quæ canentibus
 vel clamantibus hoc
 modo respondeat, in medijs
 alicubi præcipitijs habitans
 rem, ac loquentem intus de
 rupibus. Mihi itaq; videtur
 una cum magnificentia do-
 mus ac sumptus, etiam dicen-
 tis ammus attollere sese, et
 ad perorandum excitari, ut
 pote cui ipse quoque visus
 subministrat ac subijcit non-
 nihil. Fæmè enim in ro per
 oculo permanat ac descen-
 dit ad animum vsque pul-
 chrum aliquid, ad quod deo
 inde ille exornatam et com-
 positam orationem foras e-
 mitit. An verò Achilli cre-
 dimus, visum armorum in-
 tendisse illum contra Tro-
 ianos impetū, et postquam
 idem illa experiendi tantum
 gratia induisset, elatus fuis-
 se, et veluti sublimem ad

belli desiderium abreptum: orationis autem atque dicendi
 studium non eodem modo pulchritudine locorum accendi.

Atquæ

Σοκράτης μὲν ἀπέχεσθαι πλά-
 ταν ὄφρων, καὶ σόα ὄθα-
 λας, καὶ πυγὴ διαουίς, μι-
 κρόν δὲ τῷ Ἰνισσῷ κἀνταῦς
 βα καθ' ἴσθμιν ὅ, Φαίδρον τὲ
 τοῦ Μυρρίνουσιον καταρω-
 νήτο, καὶ τὸν Λυσίον ἔκει-
 ρίδον λόγον διηγεῖται, καὶ
 τὰς Μόσας ἐκάλει, ἢ ἐπίσταν
 ἔξαρ αὐτὰς ἐπὶ πλῶ ἱρημίαν,
 συμπελευψόμενας τῶν περὶ
 τῆρωτο ὅ λόγων. καὶ ἐν ἡ-
 ρνήτο γέρον ἄνθρωπον,
 παρακαλῶν παρθένους, συ-
 ποσόμενας τὰ παιδοραστήα.
 ἰσθ οὕτω καθὼν χροῖον ἄρ-
 εῖόμεθα ἢ ἀκλίτες αὐτὰς
 ἰδῆται, καὶ μὲν οὐ κατὰ γυ-
 σιὰν μόνω, ἐδὲ κατὰ πια-
 τάνου κἀν ὅ ἢ ὑποδοχὴ, ἐδὲ
 ἄρ πλῶ ἐπὶ ὅ Ἰνισσῷ κατα-
 λιπῶν, πλῶ βασιδίας λίγης
 πλῶ χροσῶ. ἐκένυς μὲν ἔξ,
 ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνη τὸ
 ὄφμα, τέχνη δὲ, ἢ κἀν-
 λῶ, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμι-
 τρον ἢ τὸ ἀειθεμονὲ σωείρο-
 γασο, οὐδὲ κατιμέμικτο ὅ
 χροσῶ.

Atqui Socrati quidem satis
 fuit platanus illa ingeniosa,
 ὅ herba virescens, ὅ sons
 perspicuus non longè ab I-
 lisso, atque ibi residens, cum
 Phaedrum illum Myrrhinu-
 sium verbis eludebat, ac Ly-
 sia Cephalii illius filij oratio-
 nem redarguebat, tum Mu-
 sas quoq; accersebat, crede-
 batiq; venturas eas esse in so-
 litudinem, ὅ coadiuturas
 se ad illam tum de amore
 institutam orationem. Neq;
 verebatur homo senex ad-
 vocare ὅ virgines ad amo-
 res masculos intelligendos.
 Nos autem in locum adeò
 pulchrum non putemus eas
 vel inuocatas venturas esse.
 At sane nò in umbra solùm,
 aut sub platani pulchritu-
 dine receptaculum hoc erit,
 neque etiam illa ad Ilissum
 amantate relicta, Regis do-
 mum auream cum hac cons-
 tuleris. Nam illius quidem
 admiratio omnis in magni-
 ficentia ac sumptu consiste-
 bat, ars autem, vel pulchritudo,
 vel delectatio, vel concinni-
 tas partiũ, vel iusta etiam proportio,
 nulla respondebat: neq;

χενσῶ, ἀπ' ἧς βαρβαρικὸν
 τὸ θεῖμα, πλοῦτος μόνον,
 καὶ φθόνος τῶν ἰδόντων, καὶ
 ἐν λαιμομοιῆς τῶν ἰχθύων,
 ἔπαινος δὲ οὐδαμῶς προ-
 σέω. οὐδὲ γὰρ ἔμικται τοῖς Ἀρ-
 σακίδαις τῶν κελῶν, οὐδὲ
 πρὸς τὸ τρυπνὸν ἐπιουῶτο
 τὰς ἐπιτάξεις, οὐδὲ ἐφρόντι-
 ζον, ἢ ἵππασσονται οἱ θιατοῖ,
 ἀπ' ὅπας ἱππασσονται οὐ
 φιλόκαλοι γὰρ, ἀπ' ἃ φιλό-
 πλοιοὶ εἶναι οἱ βάρβαροι.
 τούτου δὲ τοῦ οἴνου τὸ κἄλ-
 λος, οὐ κατὰ βαρβαρικούς
 τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ
 Περσικὴν ἀλαζονίαν ἢ βασι-
 στικὴν μεγαλαυχίαν, οὐδὲ
 πρῶτον μόνον ἀπὸ ἐφου-
 οῦς θιατοῦ δρόμωνος, καὶ ὅτι
 μὴ ἐν τῇ ὄψει ἢ λεπτοῖς, ἀπὸ
 τῆς καὶ λογιῆς ἱππασσου-
 θῆ τοῖς λογιμένοις. τὸ γὰρ
 τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κἄλ-
 λισον ἀρβυλίαν, κἄλλισον δὲ
 αὐτῆς, καὶ σθενότατον, ἢ
 ἀρχῆ

etiam auro sparsim ac ma-
 deste ornata erat, sed erat
 spectaculum planè barba-
 rum opulentia mera, et in-
 vidia aspicientium, et fe-
 licitatis iactantia ijs qui eam
 possidebant: quod autem
 verè laudares, nihil illi ade-
 rat. Neque enim ratio vlti-
 ma erat Arfacidis pulchri,
 neque ostentationes suas ad
 voluptatem comparabant,
 neque etiam curabant, lau-
 daturine eam essent specta-
 tores, annon, sed hoc solum,
 ut cum stupore quodam in-
 tuerentur. Non enim hone-
 sti amantes, sed diuitiarum
 studiosi barbari sunt. At
 huius domus pulchritudo,
 non ad barbaricos aliquos
 oculos, neque ad Persicam
 arrogantiam, aut regiam ia-
 ctantiam comparata est, ne-
 que puerem modò specta-
 torem: sed ingeniosum ali-
 quem postulat, et cuius non
 solum in visu iudicium, sed
 et consideratio aliqua atque
 aestimatio verba sequatur.
 Nam quod ad pulcherrimam diei partem respicit
 (pulcherrima autem ipsius pars. et amabilis maximè
 princi-

ἄλλ' ἐκ τῶν ἡλίου ἡμερῶν.
 ἡλια ὀδὸς ἀπὸ Μεγαροῦ, καὶ
 τῷ φαρὸς ἐμπιμπασαυαίς ἐς
 ἕως, ἀναπλάμινων τῶν
 ἡμερῶν, καὶ τὰ ἐξ ἁ Βλέ-
 τῶν ἰποῖν οἱ παλαοὶ, καὶ
 τὰ δὲ μίκαν πρὸς τὸ πλάτ',
 καὶ ἀμφὸν πρὸς τὸ ἕψ' ὀ-
 ἄμων, καὶ τῶν φεταγωγῶν
 τὴν ἰαυθέρων, καὶ πρὸς ἕραν
 ἰάστω ἡ ἕχον' πῶς ἕχ' ἡ δ' ἕα
 πάντα πάντα, καὶ ἰπάνων
 ἕξια, ἔτι δὲ θαυμάσασιν ἄρ
 τὴν καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ ἄν-
 ἕως τὸ ἀπείριστον, καὶ τῷ
 αὐτοῦ τὸ ἀνπίληπτον, καὶ
 τὸ δὲ χρυσοῦ ἐς τὸ ὑπερπῆς
 ἐμμετρον, ἀλλὰ μὴ περι-
 τὰς χεῖρας ἐπιφθορον, ἀλλ' ὀ-
 ἕισον ἄρ καὶ γυαλὶ σῶφρο-
 νηὶ καλῇ ἀρκέσει ἐπισυμ-
 προν ἰργάσασθαι τὸ κάμ',
 ἢ περιτῆ διαρῆνὴν τῆς ὀρ-
 φῆς, ἢ περιτῆ διαρῆνῶν σφφ
 ἕων ὀροφῆς, ἢ ἐν τῶν ὀ-
 τοῖν

pus eo est, ibi immodicè aut
 superflue accumulatum : sed
 prout et mulieri modestæ ac pulchræ satis erit ad for-
 mam insigniorem reddendam, vel circa collum tenue aliquod
 monile, vel circa digitum annulus gestabilis, vel de auribus

Ddd 5 suspense

τοιρ' ἐκδορία, ἢ σόρπη τις, ἢ
 τσανία τὸ ἀφ' ἑσθ' τῆς λόμης
 σωματικῆ, τοῦτορ τῷ ἰδυορ-
 φλάτρωσι θύσασ, ὅσον τῷ ἰδυορ-
 τι ἢ πορφύρα. αὐ δὲ γ' ἐτα-
 ρα, ἢ μάλιστ' αὐ ἀμορφότι-
 ραι αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀδύτητα ὀ-
 λλω πορφύρα, ἢ πλὴν θαρλῶ
 χρυσῶν περιουσίαι, ὡς πολυ-
 τελεῖ θηρῶν μὲν τὸ ἐπαγω-
 γόν, καὶ τὸ ἰνδ' ἰον ὡς ἑκατῶ,
 προσδ' ἰσθ' τῷ ἔξωθεν τερπνοῦ
 παραμυθόμην: ἠγοῦται γὰρ
 ἢ πλὴν ὀλγῶν αὐτῶν σιληπο-
 τίαν φάσκει, σωμαπολάμ-
 πους ὡς χρυσῶ, καὶ τῷ πο-
 δός τὸ μὲν ὑπεύρατον κί-
 σσον ὑπὸ χρυσῶ σανδάλω, καὶ
 τὸ πρόσπορον αὐτὸ ἱρασμιῶ-
 τερρον γῆνισθαι, ὡς φαινο-
 τάτω σιωρῶν μὲν, ἀπ' ἐκῆ-
 ναι μὲν ὅταν ἢ δὲ γ' ἐσθ' φων
 γων, χρυσῶ μὲν τὰ ἀκκοῦ-
 τα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκά-
 προσχῆται τὸ δ' αὐτῆς ἑκῆ-
 ν, ἐκ ἄν' ἀσχωσίω, οἰ-
 μαι, ἢ γυνὸν δεινίου.

suspense in aures, aut annu-
 lus quispiam, vel tania co-
 mam diffluentem colligans,
 quæ tantum pulchritudini
 apponit, quantum vestitui
 purpura solet. At meretrices
 ceriè, & maximè deformatio-
 res earum, & vestem purpu-
 ream totam, & ceruicem
 auream facere solent, ma-
 gnificètia videlicet sumptus
 ista venustatem atque ama-
 bilitatem quandam venan-
 tes: & quod pulchritudini
 deest, appositione externæ
 delectabilitatis ceu quodam
 solamine compensantes. Ar-
 bitrantur enim & humeros
 suos mitiores apparère, rea-
 splendentes vnà cum auro:
 & pedis crassitiem & ina-
 qualitatem, sub aureo sans-
 dalio tectum iri: facièmque
 etiam ipsam amabiliorem fe-
 re, si vnà cum eo quod splen-
 didissimum, conspiciatur.
 Ac ille quidem hoc pacto.
 Modesta verò mulier, auro
 quidem pro ea ac satis est, &

ad illa solùm quibus opus est, vitur: pulchritudinem verò suã
 haudquaquam verebitur etiam nudam exhibere spectandam.

Proinde

καὶ τοίνυν ἡτῶδε τῷ οἴκῳ ἐπ-
 ραφῆ, μᾶλλον δὲ λεφαλή, ἐν-
 πρόσωπῳ ἢ μὲν καὶ καθ' ἰω-
 στήν, ὡς χρυσῶ δὲ ἐς τοσούτον
 λευκόσμηλα, ἐς ὅσον καὶ ἕρα-
 νός ἐν νυκτὶ παρὰ τῶν ἀστέρων,
 ἐν ἀγρίματι ὅτι περιγαμύο-
 μιν ὅτι, καὶ ἐν ἀγρίματι ὅτι
 ἀνθρώπων ὡς πνεύ. ἢ δὲ γὰρ πῦρ
 ἢ τὸ πᾶν, ἢ καθὼς ἄν, ἀν-
 τὰ φοβερὸς ἡμῶν ἰδοξῶν. ἢ
 σοὶ δὲ ἄν τις ἐδὲ ἀργὸν ἐν-
 ταῦθα τὸν χρυσόν, ἢ μόνον
 τῷ τέρποντι ὅτι ἔνθα τῷ λοι-
 πῷ ἰόσμιω σωσιπαρμῆον ἢ
 ἀπὸ καὶ ἀγνῶ τινα ἢ δὲ ἄν
 ἀπλάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὄλον
 ἐπιχρονύσει ὡς ἰρὺ ἡματι ὅτι
 πόταν ἢ τὸ φῶς προσπεσοῦν
 ἢ ἀψῆσαι, καὶ ἀναμιχθῆ ὡς
 χρυσῶ, λοιπὸν τι ἀπασρε-
 πλοῦσι, καὶ διπλασίαν τῷ ἐ-
 ρυθίματος ἐκφάνουσι τῷ ἀ-
 θείαν τὰ μὲν δὲ ἢ ψηλὰ ἢ ἢ ἢ
 ρυφῶα τῷ οἴκῳ τοιάδῃ, Ομύ-
 ρος τινὸς δὲ ὁ μὲν ἢ παύειν, ἢ
 να αὐτὸν ἢ ὑψόροφον, ὡς τὸν

Ελγύης

Proinde etiam huius domus
 tectum, imò potius caput,
 formosum quidem per se
 ipsum quoque est, auro autem
 in tantum exornatum est,
 quantum ☉ cœlum noctu
 stellis certis spatijs inter se di-
 stantibus circum circà splen-
 det, certisq; item intervallis
 igne collucet. Quòd si to-
 tum foret igneum, haud-
 quaquam certè pulchrum,
 sed terribile nobis videre-
 tur. Caterùm ☉ hoc videre
 licet, aurum hîc haudqua-
 quam ociosum, aut delectan-
 di modò gratia, reliquo or-
 natui interspersum esse, sed
 ☉ fulgorem quendam non
 iniucundum de se prabere,
 ☉ totam domum rubore suo
 velut inficere. Quando enim
 lumen diei incidens appli-
 catur, ☉ commisceur cum
 auro, commune quiddam res
 splendencie, ☉ duplicem ru-
 boris claritatem ac rutilan-
 tiam exhibent. Proinde ea
 quidem quæ ad fastigium ☉
 verticem domus pertinent, huiusmodi sunt, ut Homero ali-
 quo laudatore opus habeant, qui illam vel celsitètam per-
 inde

Ελφύς θαλάμου, ἢ ἀγλήρη
 τα, ὡς τὸν Οὐλυμπον ἔπει.
 τὸν δ' ἀπορὸν ἰόσμορ, καὶ τὰ
 τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάμυ, καὶ
 τὸ ἱναργίς ἰάσον, καὶ τὸ ἀ-
 κεδίς, καὶ τὸ ἀληθίς, ἔαρ
 ὄψι, καὶ λεμῶνι δ' ὄνανθῆ
 καλῶς ἄρ, ἔχοι παραβαλεῖρ
 πηλῶ, παρ' ὄσορ κενά μῦ ἀ-
 πανθῆ, καὶ μαραινῆται ἢ ἀλ-
 λάπται, ἢ ἀρβάμδ τὸ κάλ-
 αθ, τῶτι δ' τὸ ἔαρ αἰδίον, καὶ
 τὸ ἄνθ' ἀθάνατον, ἄτι μὲς
 νης τῆς ὄψιος ἐφαπτομένης,
 καὶ σρεπομύνης τὸ ἰδὺ τῶν
 σρεπομύων. τὰ δὲ τοσαῦτα
 καὶ τοιαῦτα τίς ἐκ ἄρ ἰδέει
 βλέπων; ἢ τίς ἐκ ἄρ πρὸς
 μηθέν ἢ παρὰ τῶν δυνάμει
 ἐν αὐτοῖς λέγειν, ἀλλ' ὡς αἰσχί-
 σον ὄρ, ἀπρλεφθῆσα τῶν ὄ-
 ρομύων; ἀπαγωγῶτον γάρ
 τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ'
 ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ ἢ ἰπ-
 π' ἰδίον ἄρ, οἶμα, ὄραμοι
 κατὰ

inde ad Helenes thalamum,
 vel splendorosam velut O-
 lympum ipsum appellet. Res
 liquum autem ornatum, &
 parietum picturas, & co-
 lorum pulchritudinem, &
 vniuscuiusque euidentiam,
 & diligentiam, & verita-
 tem, cum veris aspectu &
 prato aliquo florido haud
 iniquum fuerit comparare:
 nisi quòd illa quidem desfo-
 rescunt, & emarcescunt, &
 immuantur, & abijciunt
 pulchritudinem: hoc autem
 ver perpetuum, & pratum
 nunquam marcescens, & flos
 immortalis, vtpote solo risu
 apprehendente hæc, & de-
 cerpente suauitatem eorum,
 quæ carpuntur. Atqui tot ac-
 talibus quis non voluptate
 afficeretur spectandis? aut
 quis non magnoperè expe-
 teret, etiam præterquàm pos-
 set, inter ea orationè habere?
 cùm sciat turpissimū esse ab
 ijs, quæ risu percipiuntur, su-
 perari atq; à tergo relinqui.

e Maxima enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorū, non
 inter homines modò, sed & equus libentiùs opinor cursurus
 fuerit

κατὰ πρῶτος πιδίον καὶ μαζ
λακόν, προσελθὼς διχομήνης
πλὴν βάσιον, καὶ ἤριμα πείρα
κοιτῶ ὡς πιδί, καὶ μὴ ἀν-
πιπιοῦτ' ὅτ' ἦ ὀπλή. ἀπαν-
πιροῦ τότε χεῖται ὡς ἄρμον, καὶ
ὡς ὄλον ἐπιθὸς ἐαυτὸν ὡς
τάχθ, ἀμιματὰ καὶ πρὸς τοῦ
πιδίς τὸ λάμ. ὁ δὲ ταῖς,
ἦ ὡς ἀρχομήνης, πρὸς λαμῶ-
να τινὰ ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
ἀνθη πρὸς ἴσον, οὐ ποθανό-
τρα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀρ-
ἄποι τις, ἀνθηρότερα, καὶ
τὰς βαφὰς καθαρότερα, τό-
τι, καὶ οὐτ' ἐπιτάσως τὰ
πείρα, καὶ ἀναδέξας ὡς ἡσ-
λῶ, καὶ πλὴν ἕρᾶν ἐπέρας, καὶ
πάντοθεν αὐτῶ πειρήσας,
ἐπιθέκνῃται τὰ ἀνθη τὰ αὐ-
τῶ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πείρων,
ὅποτε αὐτὸν προκαλοῦτ' ὅ-
τ' ἐλαμῶν ὡς πλὴν ἄμιμα, καὶ
ἰσπερ φ' γοῦν ἐαυτὸν, καὶ
πείρα φ', καὶ ἰκπομῶνα ὡς
λάμῃ, ὅτι δὴ καὶ θωμωσιάζ-
τη ὡς φάνηται πρὸς πλὴν αὐ-
γλῶ, ἀναθεμῶν αὐτῶ τῶν
χρωμά-

hor apparet ad splendorem Solis, variantibus se coloribus. & paulatim

fuerit per campum decli-
uem & mollem, placidè re-
cipientem gressum, & sen-
sim cedeniem pedi, neque re-
ferientem, aut resistentem
ungulæ. Toto igitur tunc vs-
tiur cursu, totumq; seipsum
tradens celeritati, certat es-
tiam cum campi pulchritus
dine. Paulo autem, incipien-
te vere, ad pratum aliquod
accedens, quando & flores
prodeunt non amabiliores
modo, sed & (ut ita dixe-
rit quispiam) floridiores, &
quod ad colores & timctu-
ram atmet liquidiores: ipse
quoq; extensis pennis, usq; o-
stensus Soli, & sublata can-
da, eamq; undique circa se
pandens, spectandos exhi-
bet, & illius flores, & ver il-
lud pennarū, perinde ut pra-
to ad huiusmodi contentio-
nem & certamē ipsum pro-
uocante, cōuertit quippe ses
ipsum & circumagiu, &
quasi quandam pompam a-
giu pulchritudinis sue: q uan-
do videlicet etiā admirabi-
lior apparet ad splendorem Solis, variantibus se coloribus. &
paulatim

ἡρώματων, καὶ μεταβαίνον-
 των ἡρίμα, καὶ πρὸς ἕτερον
 ἕνδοξας ἄλλο περιπο-
 νων. πάσχη δὲ αὐτὸ μάλι-
 στα ἐπὶ τῶν λιπῶν, ὅς ἐπὶ
 ἀκροῖς ἔχει τοῖς ὤφροισι, ἰσα-
 λός τιν' ἕκαστον περιθίσης.
 ὁ γὰρ τίς χαλκὸς ἴω, ὅτο
 ἕκαστον ὀλίγον, χρυσοῦς
 ἄφθον, καὶ τὸ ἴσος ἴλιω λιπα-
 ραγίς, εἰ σκιαδῆν, χρυσα-
 γίς δὲ μὲν ὅτω μετακοσμήται
 πρὸς τὸ φῶς ἢ ὤφροισι. ὅτι
 μὲν γὰρ καὶ ἡ θάλασσα ἰκανὴ
 προσκαλίσσασθαι, καὶ εἰς ἰπι-
 θυμίαν ἰπισπᾶσασθαι, ἰσὶ γὰρ
 ἄλλῃ φανῆσα, ἰσὶ ἄλλῃ μὲν
 ἄπω. ὅτι εἰ καὶ παντάπασι μὲν
 ἡπερώτης, καὶ ἀπερόπου
 τις ἔστι, πάντας ἄρ' ἐθελήσει
 καὶ αὐτὸς ἐμβῶν καὶ περι-
 πλῦσαι, καὶ πᾶσι ὅπ' τῆς
 γῆς ἀρπάζασθαι, καὶ μάστιγα,
 εἰ βλέποι τῶν μὲν αὐτῶν λι-
 φας ἰπνοειάσουσαν τῶν δὲ ὀ-
 σῶν τῶν δὲ ναῶν προσλωῶς

paulatim in alios atque alioē
 transeuntibus, aliamq; ac no-
 uam formositatis speciem
 subinde recipientibus. Acci-
 dit autem hoc potissimum in
 circulis, quos in summis pen-
 nis habet, quorum quemli-
 bet quasi quaedam irides cir-
 cundant. Nam qui ante æ-
 reus visus fuit, mox inclinam-
 te se paululum illo, aureus
 conspicitur: & rursum quod
 ad Solem coruleum appa-
 ruit, si sub vmbra transfe-
 ratur, viride videtur. Ad ὅ
 ad luminis vicissitudinem:
 pennarum ille ornatus var-
 riatur. Nam quod ὅ mare
 idoneū est ad prouocādum,
 ὅ ad cupiditatem concitan-
 dam, quando tranquillū
 videlicet est, ipsi scitis, tam-
 etsi ego non dicam: quando-
 quidem etiam si quispiam
 longissime à mari continen-
 tem incolat, ὅ omnino na-
 uigationis inexpertus sit, nisi
 hilominus tamen ὅ ipse eua-

pit ingredi illud, ὅ circumnavigare, ὅ quàm procul à
 terram altum deduci: ac maxime si videat auram quidem
 leniter à tergo prosequentem velum, nauem autem pla-
 cide ad

γραφήν ἢ χρυσῶν λεκκομύρον·
 αὐτὸ γὰρ σου τὸναντίον ἀ-
 ποκαίναν. μάλλον δ', εὐδοκῆ,
 αὐτὸς παρὶδὼν ὁ λόγος ὕ-
 πέρ' αὐτοῦ, καθώπερ ἐν δι-
 κασαῖς, ὑμῖν ἀπάτω, ὅσα λυ-
 σιτελέειρον ὑγῆται ὡς λίγον-
 τι ὀντίλειαν οἴκῳ, καὶ ἀμορ-
 φίαρ. ἐμὲ μὲν ἀνηκόατε ἥδη
 λίγονι, ὡς ἐδὲρ διομαί-
 δης περὶ τῶν αὐτῶν ἀπέμ' ὁ-
 ῆ παρὶδὼν ἥδη λέγεται, κα-
 γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πῶς ὀλί-
 γον αὐτῷ μετασῆσομαι. ἀνε-
 φρον τοίνυν διναςαί, φησὶν ὁ
 λόγος, ὁ μὲν προσηπὼν ῥήτωρ,
 σοφὰ ἢ μεγάλα τῶν θεῶν οἴ-
 κον ἐπήνεσε, καὶ ὡς αὐτὸς λό-
 γος ἰσόμισον. ἐγὼ δὲ τοσού-
 τῳ ψόγον αὐτῷ διεξελούσεθι,
 ὡς καὶ τὰ ἑπ' ἐκένε παραλε-
 λαμμύρα προοδύσαρ μοι δο-
 κῶ ὅσω γὰρ ἀν' ὑμῖν κατωίων
 φάνηται, τοσῶν δὲ ἑπ' ἡραντίας
 ἢ τὸ λίγονι, ἢ χεῖρα διαχέ-
 σθαι καὶ πρῶτόν γε, ἢ παρὶ γυ-
 ναικῶν καὶ ἰσόμῳ καὶ χρυσῷ
 ἐκῶν.

chritudinem picturis atque
 auro exornatam. Nam
 ipsum contrarium planè eue-
 nire. Imò verò, si videtur vos
 bis, ipsa huc accedens ora-
 tio, pro se tanquam apud Iu-
 dices vos dicat, quatenus cō-
 ducibiliorem putet esse di-
 centi domum simplicem at-
 que deformem. Ac me qui-
 dem iam audistis, atq; ora-
 tionem meam: proinde opus
 non habeo de eadem re bis
 dicere. Ista autem accedens
 iam dicat, & ego tacebo,
 atque aliquantisper locum
 ipsi dabo. Proinde, viri Iudi-
 ces, inquit oratio, ille quidē
 orator, qui antea verba fe-
 cit, multis ac magnis modis
 domum hanc prædicavit, &
 oratione sua ornauit. Ego
 verò tantum abest ut illam
 reprehendere aut vitupera-
 re velum, ut etiam ea quæ ab
 illo prætermisssa sunt, ad-
 denda amplius mihi putem.
 Nam quò pulchrior illa vo-
 bis apparuerit esse, eò magis
 contraria esse dicentis commoditati atq; vsui ostendetur. Ac
 primum quidem, posteaquam mulierum & ornatus, & auri
 mentionem

ἰκύνθ' ἐμνημόνας, λαμοί
 ἰππρέφατι χησαδι τῷ πα-
 ραδείγματι. φημι γὰρ οὐ,
 καὶ γυνάξῃ λαλοῦς ὅχ' ὅπως
 συναμβύνας ἐς τὸ ἄμωρ-
 φότρον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιού-
 δαι τὸν λόσιον τὸν πολὺν,
 ὁπόταν τ' ἐπὶ γυγανούτων ἐ-
 κας τ' ἀπὸ τ' χρυσοῦ, καὶ τῶν
 λίθων τ' πολυτελῶν ἐκπα-
 γὰς, ἀντί τ' ἰπτανῆν ἢ χροῶν
 ἢ βλίμια, ἢ ἀσπιδῶν ἢ πύλων,
 ἢ δάκτυλον ὃ ἴαυτ' ἀφ' αἰς, ἐς
 πλὴν σφιδῶν ἢ τ' σμάραγδον, ἢ
 τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψήμιον ἀπρ-
 βλήπαι, ὡς ἀχθοῖς ἀν' αἰό-
 τως παρορωμῆν εἶναι τὸν λό-
 σιον, ἐν αἰούτων σχολῶν ἐ-
 πωνῆν αὐτῶν τ' θεατῶν, ἀλ-
 λὰ πάλιν γινῶν αὐτῆς ποιουμέ-
 νων πλὴν θεῶν ὅπως ἀναγκη-
 οῖμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν ὄτω
 λαοῖς ἔργοις λόγος ἀκινδον
 τα. ναυάντ' γὰρ ἐν τῷ μυχῷ ἰθὺ
 τῶν λαλῶν τὸ ληθῆν, καὶ ἀ-
 μαρῶται, καὶ σωπῶνται,
 λαβὰς

mentionem ille fecit, mihi
 quoque permittatis quæso eo-
 dem exemplo vii. Nam aio
 equidem, mulieribus fora-
 mosis non modò nihil con-
 ferre ad pulchritudinem am-
 pliorem reddendam, orna-
 tum illum multum, sed con-
 trā aduerfari potius, quan-
 do videlicet eorum qui for-
 tē aspiciunt illas, unusquis-
 que auro & lapillis istis pre-
 ciosis obstupefactus, pro eo
 quòd laudare vel colorem,
 vel vultum, vel ceruicem,
 vel cubitum, vel digium
 debebat, relictiis his, ad Sar-
 dium vel Smaragdum, vel
 monile vel armillas respi-
 cit, ut ob id meritò illa ita
 neglecta, dolore affici pos-
 sit, propter ornatum seu
 mundum spectatoribus non
 habentibus ocium ac spa-
 cium laudandæ illius, sed
 obiter duntaxat ipsam in-
 tuentibus. Quodidem opi-
 nor necesse est etiam illi ac-

cidere qui inter tam pulchra opera orationem recitare
 volet. Latet enim inter magnitudinem pulchrarum rer-
 um, quod dictum est, obscuraturque, & vnā abripiunt,

λαθάς ἢ ἀλχηνοῦ τῆς ἀς πυρ-
 κῆδον μὲν ἄλλω φέρων ἰμβά-
 ροι, ἢ μὲν κικαίω' ἐλὶ φαιτοῖς
 ἢ λαμῆλο δεικνύοι· τὸ δὲ γοῦ
 φουλακτικόν ὡς λέγουσι, καὶ πρῶ-
 σίτι γὰρ μὲν ἢ πᾶν φωνὴν αὐ-
 τῶν ἐπιπράττειται ἐν οὕτως ἐν-
 φῶν καὶ ἠχῆσιν οἰκω λέγων·
 ἀντιπρόθεσται γὰρ, ἢ ἀντιφω-
 νῆ ἢ ἀντιθέσται μάκρον ἢ ἐπι-
 καλλύσῃ τῶν βολῶν, οἷον τι καὶ
 σελπιγξ βῆ τ' ἀνδρῶν, ἢ συ-
 νουλοῖσιν ἢ τὸς κελουσὰς ἢ θά-
 λαῖα, ὁσῶταρ πρὸς ἐν μάτ' ὅ-
 ἤχον ἐπ' ἀλλῶν τῆ ἀρσῆσιν θείως
 σιν, ἐπιπράττει γὰρ ἢ μεγαλοφω-
 νία, ἢ λαῖασι πᾶν τὸ ἦλλον καὶ
 μὲν ἠχῆσιν, ὅπρ' ἔφη ὁ ἀντί-
 δίκος, ὡς ἀρα ἐπιπράττει ὁ λα-
 λὸς οἶν ὅ τὸν λέγοντα, καὶ
 πρὸς ἐν μῶτερων πρῶσιν αὐτῶν,
 ἢ μοι δολκῆν, τὸ ἐναντίον
 ποιῆν ἐκ πᾶν τῶν γὰρ, ἢ φωνῆ, καὶ
 τὸν λογισμὸν ἀπαρῶσται,
 καὶ δεικνύσιν ἐργασίαι ἐν-
 θυμῶν ὄψιν, ὡς ἀπαντῶν ἐ-
 σιν ὡσῆσιν, ἐν ἐν μῶτερων χα-
 εῖω

stupescit enim & perterret, & rationem conturbat, timi-
 dioremq; facit: cogitantem nimirum illud, quod omnium tur-
 pifissimum sit, in loco pulchro ac specioso non pulchram ac spe-
 ciosam

perinde ac si quis lucernam
 allatam in rogiem aliquem
 magnum inijciat, aut for-
 micam in elephante seu ca-
 melo spectandam exhibeat.
 Promde hoc evitandum di-
 centi est. Præterea autem &
 vocem ipsam confundit, qui
 in vocali adeò & sonoro-
 sa domo dicit. Nam illa re-
 spondet, & exaduersò reso-
 nat, & contradicit, imò em-
 tiam obruit atque abscon-
 dit vocem dicentis: quale
 quiddam & uerba facit ti-
 bia, si pariter inflentur, aut
 hortatoribus mare, quoties
 illi ad strepitum maris, res-
 migrationi accinere volunt.
 Vincit enim magnitudo vo-
 cis, & suppressit id quod
 minus est. Tam verò etiam
 illud quod dixit aduersa-
 rius, quod videlicet excitet
 pulchra domus dicentem, &
 alacriorem reddat, quan-
 tum mihi quidem videtur,
 diuerso modo se habet. Ob-

ἢ οὐ μὴ ὁμοίως φάσκει τὸς λό-
 γους. ἐλέγχων γὰρ οὗτος γὰρ ὁ φασ-
 κερῶτα ὅτι, ὡς περὶ ἄν τις
 παρουσίαν λαλήσειεν, ἐπὶ
 τα φάσκει πρὸ τῶν ἄλλων, ἵπτι-
 σμότερ ὅτι ἄλλος ἄν τῶν
 ὄντων. ἔτι δὲ μοι δοκῆ νογι-
 σάμεν ὅτι καὶ ὁ Ὁμήρου ῥήτωρ
 ἐκείνῳ, ὁμορφίας ἐλέγχων
 φροντισσα, μακροῦ ἢ παντι-
 δὸς ἀίθερ φωνήεντι ἀπακο-
 σαίνα αὐτῶν προδοξότερον
 φάνηται τῶν λόγων τὸ ἕκαστον,
 ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξ-
 τάσιως ἀπὸ τῆς ἀνάγκης πᾶ-
 ρου καὶ τῆς λέγοντος αὐτῆς δια-
 ροιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τῶν
 ἑαυτοῦ, ἢ τῆς φροντισσῆς τὸ ἀκε-
 ραῖον, καὶ τῆς ὁψίως ἐπιγραφ-
 τήσους, καὶ πρὸς αὐτῶν λαλοῦ-
 σης, ἢ τῶν λόγων πρὸς ἑαυτὴν ἐν-
 ἑαυτῆς. ὡς τὸς μυχαῖον, μὴ ἐπι-
 πάντως ἐλαττοῦ ἐρεῖν αὐτῆς, τῆς
 ψυχῆς ἀσπεριότησους περὶ τῶν
 ὁρμητῶν ἑπανομιῶν γὰρ ἡ-
 γαρ, ὅτι καὶ οἱ παρόντων αὐτῶν,

καὶ

sese vocante, neq̄ orationi vocare atque incumbere permit-
 tente. Quare quid restat ultra, quo minus deterius pro-
 sum dicat talis aliquis, animo circa eorum quae videntur
 laudes occupato? Omitto enim dicere, quod et presen-

ciosam orationem quoque
 apparere. Index enim iste
 profectò omnium manife-
 stissimus est, non aliter ac
 si quis armaturam pulchram
 induat, deinde ante ceteros
 fugiat, notabilior videli-
 cet ex eo, quod armis insis-
 zioribus ornatus. Atque
 hoc quidem videtur mihi
 etiam apud Homerum ora-
 tor ille perpendisse, atque
 ideo formositate minimam
 curam habuisse, quin ma-
 gis homini prorsus etiam
 imperito seipsum assimilaf-
 se, quò videlicet maiori ad-
 mirationi foret verborum
 et orationis ipsius pulchritudo,
 ex illa cum deforme
 mitate facta collatione: præ-
 fertim cum omnino necessè
 se illud quoque sit, dicentis
 ipsius mentem circa intutum
 deimari; et cogitandi dili-
 gentiam ac curam languere
 scere visu superante, et ad

κή δ' ὄλωσ' τὸ ἔργον αὐτ' ἰδέσθαι
 τὸ τιμῆς ἄγριότητος· καὶ που
 τίς αὐτὰς κή παρίπλωσται,
 κή τ' ἡμεῖς παρὰ κούσας, τὸ δ' ἔ
 τῶν Γοργόνων κωδῶν, ἄτε
 βρωτάϊον τε ὄν, κή τοῖς λα-
 οῦσι τῆς ψυχῆς ὀμιλοῦν,
 ὅπως ἐξίτη τὸς ἰδόντας, κή
 ἀφάνους ἐποίησ' ὡς δ' ὁ μῦθος
 βέλτεται, κή λήγεται, λίθινοι
 ἰχθυοντες ἀπ' ἑὸν θάνατον.
 ὡς ἀπ' ὄν ἡπὲρ τ' τὰ δὲ λόγον
 ἔπειπερ ὅμως μικρὸν ἐμπε-
 ὄν, ἡπὲρ ἐμαυτ' ἔρῃδι νο-
 μίσω· κή γὰρ ἐκάνον ἐν τῇ ὄψει,
 ἐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. κή
 ἔγ' ἐτι παρασησομένη τῶν
 ἀλθιναῖν τὸν κωδῶν, ἄλλων
 κωδῶσι, μεταξὺ δὲ ἀλθιναῖν
 παραδείξει τὸν τὰ δὲ σιωπῶν-
 τῶν ὅτι ἐπ' ἐκάνον μι-
 ταδύσται ἢ ψυχῇ, μακρὰ
 χάριεν φράσσατο τοῖς ἐκ-
 νων ἔσμοσι· οὕτως ἄμα-
 χερ τι ἔοικεν εἶναι ἢ δὲ ὄψει
 ἰδόν. καὶ ἔγωγε, ἢ βέλτεται,
 μάστιγα ὑμῶν παρασησομαι
 σοφῶν

Ad eo inexpugnabile quiddam videtur esse ea quæ per vi-
 sum voluptas capitur. Atq; equidem, si vultis, testem vobis

Eec 3 adducam

& in summa, res ipsa mo-
 ra quadam opus habebat:
 atque interim eas etiam præ-
 teruectus qui piæ est, &
 carmen ipsum obturatis au-
 ribus prætermisit: hæc Gor-
 gonum pulchritudo, ut quæ
 violentissima esset, & par-
 tibus animæ præcipuè sau-
 ciabilibus obuersaretur, sta-
 tim attonitos reddebat aspi-
 cientes, ac mutos faciebat,
 & quemadmodum fabulæ
 placet, & fertur, in lapides
 illic præ admiratione con-
 uertebantur. Quamobrem
 & illa quæ de pauone pau-
 lō ante ad vos dixit, pro me
 ipsa dicta esse existimo.
 Nam & illius in aspectu non
 in voce delectatio est, ac si
 quis iuxta illum vel philo-
 melam vel cygnum statuat,
 ac canere iubeat, inter ca-
 nendum autem pauonem ia-
 centem commonstret: scie-
 scio quod ad hunc deflexu-
 rus sit animus, longum va-
 lere iussis illorum canitibus.

σοφὸν ἄνθρωπον, ὅς ἀντίκα μοι
 μαρτυρήσῃ, ὡς πολλοὶ ἰσχυροί
 τίσιρα δὲ τῶν ἀκουσθέντων
 τὰ ὀραθέντα. καὶ μοι οὐδέ τι
 ὁ κέρως πεισθεὶς αὐτὸν Ἡ-
 ρόδωρον τὸν Ἀλεξίου Ἀλικαρνα-
 σσοῦ, καὶ τὸν Ἰωνίου τοῦ
 Ἰασίου, μαρτυρήσῃ τὸν παρὰ
 θεῶν ἀμαρτάνουσαν δὲ αὐτὸν,
 Ἰασί πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὡ-
 σπρὸς αὐτῶν ἴδιον. Ἀληθῆ τὰ
 δὲ ὁ λόγος ὑμῖν, ἀνδρῶν δι-
 κασαί, μηθὲν ταῦτα, καὶ οἱ πάλαι
 οἶ, ὅτι ἀνδρῶν τῶν τῶν πρὸς
 εἰς ὑμῶν ἀκούσας πεισθέντων ὡ-
 τα ἴδιον τῶν ἰσχυρῶν ἰσχυρῶν
 σότερα ὁρθοῦσιν, ἀκούσας τὸ
 μαρτυρῶν ἴδιον, ὡς τὰ
 πρῶτα τῆ ὕψι ἀπεδιδωκέν;
 εἰκότας τὰ μὲν ἴδιον πρὸς
 ῥόγῃ δὲ, καὶ οἴεται ἄλλα
 ὡς πεισθέντων ἀκούσας
 ἢ δὲ τῶν ὀραθέντων τίσιρα,
 ἀὰ παρὰ τῶν. καὶ πρὸς
 μου, πάλαι τὸν θεῶν
 ἰσχυρῶν. πρὸς οὐδέ τι
 πρὸς ὡς λέγοντι ἀνταγων-
 ῆς,

adducam virum doctum,
 qui statim mihi testimonium
 feret, quod multò magis su-
 perant ea quæ visu perci-
 piuntur, quam quæ auditiu.
 Ac iam heus præco accer-
 se mihi huc ipsum Heros-
 dotum, Lyxi filium, Ali-
 carnassensem. Et quia pro-
 bè fecit, atque obedijt, testi-
 monium dicat accedens,
 Vos autem aduertite ipsum
 Ionica lingua vobis loquen-
 tem, perinde ut consuetum
 ipse est. Vera ista, Oratio
 vobis hæc, Iudices, narrat,
 atque ipsi credite quæcum-
 que de his vobis dixerit, vi-
 sum auditui præferendo.
 Aures siquidem fide minus
 digniores sunt, quam oculi.
 Auditis testem, quæ dicit,
 ὡς ut primas visui tribue-
 rit ac meritò. Nam verba
 quidem alata sunt, ὡς eas
 nescunt, pariter cum eo quæ-
 do proferuntur, auolantia.
 At eorum quæ videntur,
 delectatio semper adest,
 ac præfens manet, ὡς spectatorem ad se prorsus abdu-
 cit. Proinde quomodo non difficilis ac grauis dicenti
 aduer-

ἔς οὐκ ἔστο λαὸς ἢ περι-
 βλησὶ ἢ ὄρω μακροῦ τὸ με-
 γιστον ὀδύω, φημί ὑμεῖς ἦδ'
 αὐτοὶ οἱ δικασαὶ, καὶ μετα-
 ξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς πλὴν ὀρ-
 φλῶ ἀπεδλίπτε, καὶ τὸς τοί-
 χους ἐθωμάσσετε, καὶ τὰς γρας
 φὰς ἐξητάσσετε, καὶ πῶς ἐκὰς
 εἰω ἀπεσπεφόμενοι, καὶ μη-
 ἔν ἀσχευθῆτε. συγγνώμη
 ἦ, εἰ τι ἀνθρώπων ἰσχυρῶν
 κατασῶν τε, καὶ πῶς οὕτω
 λαὸς καὶ ποικίλας τὰς ἰσο-
 θέας. ἦ ἦ τέρως τὸ ἀνευ-
 ρίς, καὶ τῆς ἰσορίας μὲν τῶ
 ἀρχαῖς τὸ ὀφείλιμον, ἰσάω-
 γον ὡς ἀλλοθῶς ἢ πεπαιδουμέ-
 νων θεατῶν δρόμορον. ἢ ἵνα μὴ
 πάντα ἐκείσι ἀπεδλίπητε, ἡμεῖς
 ἀπλιπύσθε, φέρε, ὡς οἶδον
 τε, γράψωμαι αὐτὰ ὑμῶν ὡς
 λόγων ὑποθέσεισθε ἦδ' οἰκω, ἀ-
 κόντοσ, ἢ καὶ ὄρωντοσ θεω-
 μάσσετε καὶ ἴσως ἄρ μὴ καὶ δι-
 ατῶν ἐπαύσαιτε, καὶ τῶ ἀν-
 τιδίξω προσημίσατε, ὡς καὶ
 αὐτῶν ἰσιδέξαντα, καὶ διπτα-
 οἰάσθαι ὑμῶν πλὴν ἡδονῶν.

τὸ ἐπιπέδον
 etiam laudabit me, & aduersario anteponetis, ut qui & i-
 pse demo nstrem hæc, & duplicem vobis voluptatem pariam:
 Eec 4. Cate.

aduersaria fuerit domus in-
 tapulchra, & ab omni par-
 te conspicua? Quin quod
 maximum est, nondum ea-
 tiam dixi. Nam vos ipsi Iu-
 dices, & interea dum nos
 dicimus, ad rectum sursum
 aspexistis, & parietes admi-
 rati estis: & picturas, ad
 vnamquamque auersi, exa-
 minastis, neque quicquam
 etiam veriti estis. Venia e-
 nim dignum est si quid hu-
 manum passis estis, præser-
 tim erga tam pulchra ac vae-
 ria obiecta. Nam artis di-
 ligentia, & historie cum
 antiquitate vilitas, reuera
 illiciendum quandam hæ-
 bent, & spectatores erudi-
 tos requirunt. Et ut ne per
 omnia isthuc oculos auer-
 sos habeatis nobis relictis,
 age, quoad fieri potest, de-
 pingam illa vobis oratio-
 ne. Delectabimini enim, ut
 puto, audientes quoque ea
 quæ oculis intuentes mira-
 mini. Ac fortassis ob id ipsum

τὸ χαλιπὸν δὲ τῷ τοιμίμα-
 τῷ ὁρᾶτε, ἄνω χροματῶν
 καὶ σχηματῶν καὶ τόπων,
 συστήσασθε τοσαύτας ἀκό-
 νας· ψιλλὴ γὰρ τις ἢ γραφὴ
 τῶν λόγων. Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν
 εἰσιόντι, Ἀργολικῶ μὲθ' ἀνα-
 μίμικται παρὰ τῷ Αἰθιοπί-
 κόν. ὁ Περσεύς τὸ λήθ' ἔφο-
 νόει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαρ
 λαβαρῆ, ἢ μετὰ μικρὸν γα-
 μίσει, καὶ ἄψισιν αὐτῶν ἄ-
 γων, παρέρχον τοῦ τῆς ἐπὶ
 Γοργόνας αἰσίου. ἐν βραχῆ
 δὲ ποτὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
 ῃτο, ἅδ' ἠὲ παρέρχον καὶ πό-
 θον ἐπισημαίνῃ τὴν μο-
 χλῶ ἄνωθιν ἐν πύργῳ, καὶ
 στανίου τόλμαρ ἐρωτικῶν,
 καὶ θείου ὄψιν ἀπόσμα-
 χον. καὶ τὸ μὲν ἔπεισι περι-
 κῆς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεξιᾷ
 τόμῳ τῷ γάσμασι, καὶ ὁ Περ-
 σὺς ἢ τῆ λαῖᾳ ἢ πλοκῶνισσι
 τὴν Γοργόνα, τῆ δεξιᾷ ἢ λαθι-
 κῆς) ὡς ἔφθ. ἢ τὸ ἢ ὄσον ἢ
 ἡδύς

etiam amatoriam, & bellæ visum intolerabilem. Atque
 ea quidem accedit horrida species, & formidabilis hiatus o-
 ris. Perseus autem sinistra quidem ostendit Gorgonem,
 dextra verò ense ferit. Et rursum, quantum quidem
 bellæ

Ceterum conatus huius dif-
 ficuliatem videtis, nimirum
 quam graue sit absque colo-
 ribus & figuris & loco,
 tanti multas imagines in vno
 congerere. Est enim exilis
 planè pictura verborum.
 Quare ad dextram quidem
 ingredienti, Argolica fabu-
 le intermixtum est malum
 illud Aethiopicum: Perseus
 videlicet monstrum illud
 marinum interfecit, & An-
 dromedam deponit, pau-
 lō post eandem ducit, at-
 que inde discedet abducta
 secum illa. Atque hoc par-
 ergon quoddam, siue extra
 propositam rem additum
 fuit ad eum quo ad Gorgo-
 nas abiit volatum. In exigua
 autem parte, multa imita-
 tione expressit artifex ille,
 verecundiam puta virginis,
 & metum. Spectat enim
 & pugnam desuper ex ruz-
 pe, & adolescentis auda-

ἑστὸς ἔδει τὴν Μεδυσῶν, ἢ
 ἄλλοι ὅτι ἐστὶ τὸ δ', ὅσον ἔμ-
 ψυον μυσί, τῆ ἀρπυιῶδῶν
 ται. Εἴς δ', μετὰ τὴν δὲ τὴν
 ἀείνα, ἔτερον γράμμα γέγρα-
 φται ἀκαιοτάτων, οὗ τὸ ἀρχι-
 τυπον ὁ γράφους παρ' Εὐεί-
 ριδος ἢ Σοφοκλέους δοκῆ μοι
 κατ' ἔμ (ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔ-
 γραφάντων ἀκόνα) τὸ ναυία
 τὰ ἰαίρω, Πυλάδης τὸ Φω-
 κίος καὶ Ορέστis, δοκῶντ' ἢ
 ἀποθνήσκει, λαθόντ' ἢ Βα-
 σίλειος, καὶ πρὸς ἄλλοι, φρονό-
 σιαι, καὶ τὸν Αἰγισθου, ἢ δὲ
 Κλυταιμνήστρα ἢ δὲ ἀνέρι-
 ται, καὶ ἐπ' ἀνυστίν ἢ ἢ
 μινυμ ἢ πρόκατοι, καὶ θει-
 ραπῶα πᾶσα, ἐκπληγμῆ-
 νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὡσπερ
 βωβῶν, οἱ δὲ τινος, ὅμη φιλ-
 γμοι, πρὸς ἄλλοι, σιμύων
 ἀτι ὁ γράφους ἐπεφύσε, τὸ
 μὲν ἀσίδες τῆς ἐπιχρήσεως
 ἀέζας μόνον, καὶ ὡς ἢ δὲ πρὸς
 παραμύθων πρᾶσθαι μὲν, ἐμ.
 ἄρα δὲ ὄντας δὲ τὸς ναυί-
 τας ἐγρασάμην ἢ ἢ μοι:

χδ

id ostendit solum, & quasi iam peractū trāseurrit: adolēscētes

Ecc 5 autem

bellæ illius Medusam aspe-
 xit, iam saxum est: reliquum
 autem quod adhuc anima-
 tum est, falcato ense ceditur.
 Demceps autem post
 hanc imaginem alia quæ-
 dam pictura, iustissima illa
 quidem, depicta est, cuius
 primū exemplar videtur
 mihi pictor ab Euripide vel
 Sophocle accepisse: (nam
 illi similem quandam imagi-
 nem describere) adolescens
 duo socij, Pylades vides
 licet Phocensis, & Orestes,
 cū iam viderentur mortui
 esse, post regiam latentes, &
 clam adeuntes, occidunt am-
 bo Aegisthum. Clytemne-
 stra autem iam interfecta
 est, & in lecto quodam se-
 minuda posita iacet. Ac to-
 tum famuliciū, facinore
 tanto obstupefacti, alij qui-
 dem clamantibus similes ap-
 parent, alij autem nonnulli
 quo fugam capiant, circum-
 spiciunt. Honestum autem
 quiddam pictor excogitavit,
 qui quod impij in hac re fuit,
 Ecce 5 autem

χῆ φόνου. Μετὰ δὲ οὗτο, θεὸς
 ἄνθρωπον, ἢ μαρτύριον
 ἄρῶν, ἐρωτικὴ τις παλαιά·
 ὁ Βράγχος, ἐπὶ πύργῳ καθύπε
 ρθε, ἀνιχάλαδον, καὶ πῶς
 σπαίλα τὸν κωα. ὁ δὲ πῶς
 δισομνῶ ἵουκν ἐπ' αὐτὸν,
 εἰς τὸ ὕψος, καὶ Ἀπόλλων
 παρῆνός μεδιῶ, τερπόμενος
 ἀμφοῖν, καὶ ὡς παλαιὸν
 τι, καὶ πῶς μεδιῶ ὡς κωα.
 ἐπὶ δὲ τοῖς, ὁ Περσεὺς παλαι
 ον τὰ πῶς τοῦ κωα ἰκῶ
 να τομῶν, καὶ ἡ Μιδου
 τιμομνῶ πῶς κωα, καὶ
 Ἀθλῶ σκίπουσα τὸν Περ
 σεῖα· ὁ δὲ πῶς τὸν κωα ἔρ
 ρασα, τὸ δὲ ἔργον οὐκ ἴω
 ρακί ποτε ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῆς Γοργόνος πῶς ἀνοῦ· ὁ
 δὲ ἔρ τὸ πρόσημον τῆς ἀγ
 θῆς ὄψως. κατὰ δὲ τὸν μέ
 γον τοῖον, ἄνω δ' ἀντιθεῖν,
 Ἀθλῶς ναὸς ποιοῦται· ἡ θε
 ῖς ἰδού λανκῶ, τὸ σχῆμα ἢ
 πολεμικῆον, ἀπ' οἶον ἀρ
 γῆοιο ἀρῶν ἀροθῆς θεοῦ
 πολεμικῆς. Ἔτα μετὰ τῶν
 πῶς, ἀπὸ Ἀθλῶ, οὐκ ἴω
 αὐτῆ

agentis dea bellica. Deinde post hanc alia Minerva, non max
 morea

autem in eade adulteri im
 morari fecit. Posthæc autē
 deus est formosus, & ado
 lescentulus venustus, amato
 rium quoddam ludicrum:
 Branchus puta in rupe sedens
 tenet leporem, & alludit ca
 ni. Hic autem asilienti ad
 ipsum in sublime, similis est:
 & Apollo adsians arridet.
 delectatur videlicet utroque
 & puero ludente, & cane
 saltum meditante. Vltra hæc
 i Perseus iterum sequitur,
 illa quæ bellæ marinæ ca
 dem antecesserunt, aggre
 diens, & Medusæ caput am
 putant, & Minerva prote
 gens Perseum: atque hic qui
 dem facinus iam peregit, fa
 ctum autem ipsum nondum
 vidit in clypeo, Gorgonis
 imaginem. vidit enim pæ
 nam veri aspectus. In medio
 autem pariete exaduerso ia
 nuæ, Minervæ ædicula que
 dam est, & dea ipsa mar
 more candido: habitus au
 tem haudquaquam milita
 ris, sed qualis fuerit pacem

morea

ἢ τῆ γῆ, ἀλλὰ γραφή. πάλιν
 ἤρατος αὐτὸν διώκει ἰρῶν.
 ἢ ἡ φάρα, ἡ ἀκτῆς διώξεως
 Βορβοῖνι ὅτι γίνετα. Ταύτης
 τῆσιν παλαιά τις ἀπὸ γραφῆ.
 Πρίσφι φέρει τὸν Κυθαλίω
 γα, τυφλὸς ἄνθρωπος, ὃ δ' αὐτῷ συ-
 μνήσκει τὸν πῦρ τὸ φῶς ὁ δὸν,
 ἡ ἀκτῆσιν, καὶ ὁ ἥλιος φά-
 νησιῶται τῶν πῦρ ὡσιν, καὶ ὁ
 ἥλιος ὅτι Λημόθεν ἐπισκο-
 πῶν ἔργον. Οὐλοσὸν τὸ μ-
 τὰ τῶν, ἡ δὲ φημι μινὸς, ὅτι συ-
 γκαταίαν τοῖς Ἀπέλλου μὴ
 ἔχωρ. ὡδρασι ἡ οἱ πρὸς
 βας, ἡ δὲ ἡλιουῶν τῶν. καὶ τὰ
 μὴ τῆς ἰσοκρίσιος πιδανὰ
 πάντα ἡ ἀπλῆ, τὸ τῶν ἰσι-
 λωμῶν ἀσμφωνῶν, ἡ
 γνοια τῶν δραμῶν. ἡ δὲ γῆ
 τῶν ἡ ὄμως ὅτι βρέφα. Παλα-
 μέδης ἡ δὲ τῶ Ναυπλίου, συ-
 νῆς τὸ γινόμενον, ἀρπῶν
 τὸν Τηλέμαχον, ἀπαλλῆφο-
 νισίαν, πρὸ κωπον ἔχωρ τὸ
 ἡ φησὶ, καὶ πῆς τῶν ἡ μανίας
 ἡ ὡκείων, ὅτι γῆ καὶ ὄντι
 ἀνθρώπων

Palamedes Nauplij filius, intelligens rem correpto Tele-
 macho, minatur se eum interfectorum esse, structum tenens
 enssem; & ut ille insaniam fingint, ita hic quoque iram
 contra

morea illa quidem, sed pi-
 eturatursum, quam^k Vul-
 canus amans insequitur, ipsa
 autem fugit, & ex ea per-
 secutione Erichonius na-
 sciuntur. Hanc consequitur ves-
 tus quaedam alia pictura:
 Orion portat Cedalionem,
 caecus existens, ille autem
 dum ita vehitur, indicat ipsi
 ferentem ad lucem viam, &
 Sol apparens medetur cae-
 citatem. Vulcanus autem à
 Lemno opus hoc iniecit.

Post hac Ulysses sequitur,
 insaniciens videlicet, quando
 cum Atridis in expeditio-
 nem ire nolebat. Adsunt
 autem legati iam vocantes
 ipsum. Atque ea quidem
 quae ad simulationem per-
 tinebant, probabilia omnia,
 vehiculum videlicet, & iu-
 mentorum iunctorum ab-
 surditas & repugnantia, &
 eorum quae agebantur, in-
 scitia. sed redarguitur ta-
 men obiecto infante. Nam

contra

ἀνθυποκρίνεται, ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τῶν Ὀφρονῶν, καὶ πατὴρ γίνονται, καὶ ἴσα τῶν ἰσοκρίτων. Ὑσάλτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, ὡς ἴσα ἰσοκρίτων, τὸ πᾶσι ὑποκρίνεται, καὶ τι ἀνδρῶν ἰννοδοῖα ἔχει τοῦ ἴσου τὸ ξίφος, τὸ δὲ ἀθλίω λαθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μιλιότων ἐδότε, καὶ ταῦτα, ὁφῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖς χερσίν, ταῦτα πάλαι, ὡς ἀνδρῶν δικαστῶν, ἐχόμεναι, ὅπως ἀποδοῖα ἴση τῶν ἀκροατῶν, καὶ πρὸς τῶν θεῶν ἀκροατῶν, μόνον δὲ καταδείξαι τὸν λέγοντα; καὶ ἐπιχειροῦντες ἀπὸ τῶν ἀντιδικῶν ἰσοκρίτων ἀποδοῦντες, καὶ ἑραστῶν, ἢ τοῖς οὐκ ἀνοκρίτοις ἑαυτῶν ἐκὼν φέρων ἐπίβαν, καταγινῶντε, καὶ μισοῦντε, ἢ ἐπιτῆ νόμων ἐγκαταλίπειτε, ἀλλ' ἵνα μάλλον ὡς ὡσαυτοῖσι γὰρ, ἢ ὡς οἴοντε, καταμεινῶν ἀκούοντε τῶν ἀνοκρίτων, νομιζόμενοι τοῦ

πρά-

eri potest, conniuentes ea quæ dicuntur audiat, æstimantes apud

contrà simulat. Ulysses autem ad metum hunc respicit, & pater fit, simulationemq; deponit. Postrema verò Medea depicta est, æmulatione atque invidia flagrans, pueros aspiciens, & graue quiddam medians. Tenet quippe iam gladium: miseri autem illi adstant ridentes, nihil eorum quæ futura erant, scientes, & hoc, aspicientes in manibus matris gladium. Hæc igitur omnia, viri iudices, an non videtis quomodo abducant quidem auditorem, & ad spectandum auertant, solum autem relinquunt dicentem? Atque equidem verbis ea persecutus sum, non ut aduersarium, pro audaci ac temerario eo habito, quod rebus ita difficilibus seipsum volens immergeret, damnetis, atque odio habeatis, solumque eum suis orationibus relinquatis: sed ut magis in certamen ipsi aditis, & quoad

apud

πραγματῶ τῶν δυσχέρων
 α.ν. μόνως ἢ ἀρ' οὐτῶ δλων-
 λείων, οὐδ' ἀδικασίας, ἀλλὰ ὡσαυ-
 γωνισίας ὑμῖν χησάμεθα,
 μὴ παντάπασιν ἀνάξιοι τῆς
 ἑ οἴκου σωλυτικῆς νομῆς
 δλωσῶ. εἰ δὲ ἡμῖν ἀντιδίκον
 ταῦτα δλωσῶ, μὴ θαυμάσιος
 τῶ ἴσο ἢ τῶ τῶν οἴκων πε-
 λῆσῶ, καὶ τῶν ἐν αὐτῷ δλωσῶ-
 τῶ, ὅστις ἀρ' ἢ, βοθόριμῶ ἀρ' οὐδ'
 δουκίμῶν.

apud vos rei difficultatem
 Vix enim etiam hoc pacto
 haudquaquam videlicet Iu-
 dices vos, sed auxiliores
 habendo, poterit non omni-
 no indignus magnificentia
 domus hac censeri. Quòd au-
 tem pro adversario hæc o-
 ro, ne miremini. Nam ex eo
 quòd domum hanc amem,
 & eum qui in ea dicit, qua-
 turque tandem is furit, o-
 ptàrim equidem celebrari.

GILBERTI COGNATI
 ANNOTATIONES.

a ERGO Alexander in Cydno.] *Alexandrum ex Cydno
 flumine morbum contraxisse scribit Iustin. libr. 11. b Virgi-
 nem.] Echo que ultimas voces iterare & repetere solita est,
 in solis specubus & antris habitat, atque à nemine videtur, ut
 Ovidius inquit:*

Inde latet sylvis, nulloq; in monte videtur.

Omibus auditur, sonus est qui vivit in illa. De ea
 apud eundem Luianum nonnihil dictum est in suo Epigram-
 mate & in Bis accusato & in Erasmica declamatione Luciani-
 ce respondente. c Virgines.] *Lucianus hic Musas παρθέρους:
 id est, virgines vocat: quoniam disciplina, uti virgines, abditæ,
 & non sūco comptæ esse videntur, natiuo scilicet decore conten-
 ta. d Quod & ad pulcherrimam.] *Iuxta hanc senten-
 tiam & quidam illud Virgilianum esse existimant:**

Nunc adeo melior, quoniam pars acta dici est.

e Maxi-

e Maximam alliciendi vim.] Quæ pulchra sunt, habere eam vim, ut statim conspecta omnium sibi voluntatem concilient, amoremque adiungunt, nemini ignotum esse, nisi communis sensus experis, potest. Hinc Aristoteles dicebat pulchritudinem quamvis epistola, efficacior ad commendationem, quam donum appellabat, quia gratis conigit à natura Eundem Socrates appellavit exigui temporis tyrannidem, quod forme gratia mox deflorescat. Plato naturæ prerogativam, quod paucis contingat. Theophrastus silentem fraudem quod absque verbis persuadear. Theocritus eburneum detrimentum, quod à grata quidem sit aspectu, sed multorum incommodorum causa. Carneades à δόξῃ πόρῃ βασιλείαν. i. regnum absq; satellitio, quod formosi impetrent, quicquid volunt, nulla adhibita vi. f. Pano.] In pavonis cauda Iuno Argi oculos posuisse dicitur. Ovid. in fine 1. Metamorph. § Etiam Sirenum fabula.] Ovid. 3. Artis:

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canora

Quaslibet admissas detinuere rates.

His sua Sisyphides auditis penè resolvit

Corpora. nam socijs illita cæra fuit.

Cicero lib. de Finibus bonorum & malorum :

O decus Argolicum, quin puppim flexis Vlysses,
Auribus ut nostros possis agnoscere cantus, &c.

Invenialis Satyra. 9. h. At Gorgonum pulchritudo.] In Hesiodi Theogonia traditur Gorgonum origo, earumq; unus est Neptuno concubitus. Gorgones enim tres traduntur, Sibeno, Euryale, & Medusa. i. Perseus.] De Perseo & Medusa talem poëta fingunt fabulâ: Medusa una Gorgoni, cum à Neptuno in templo Minervæ stuprata esset: irata dea, ne tantum crimen inultum maneret, crines eius, quibus Neptuno placuerat, in angues vertit, dediq; ut eam aspicientes in saxa vertenterent. Hanc postea Perseus, Iouis Danaosq; filius, acceptis talaribus & falciato ense Mercurij, item scuto Palladis, Medusam unico ictu interemit. Unde Pallas, ut terribilior hostibus videretur, Gorgonis caput suo clypeo gestavit. k Vulcanum amans.] Cum Vulcanus fulmina Ioui adversus gigantes pugnanti fabricatus esset, ab eo mercedis nomine impetravit, ut sibi cum Minerva rem habere liceret. Huius ob id cubiculum clam ingressus,